

кътъ. Извикай го и той самъ ще те намъри въ тъмнината!

— Пись, пись, мацъ, мацъ!
— завика Татунка въ дъното на тъмната яма.

— Мяу, — обади се котаракътъ и се запжти право къмъ нея.

Щомъ хвана вжето въ ржцетъ си, Татунка отвърза котарака и почна да се катери нагоре по пъсчливия склонъ на ямата.

— Дръжъ се здраво, Татунке! — викаше ѝ Татунчо и дърпаше съ всички сили горния край на вжето. Татунка бавно се катерѣше. Цѣла задъхана отъ умора и страхъ, тя стигна най-после

края на ямата и съ единъ последенъ скокъ се намъри при Татунча. Дветъ деца радостно се прегърнаха и побързаха да се напиятъ следъ всички тия нещастия съ бистрата и хладна вода. А пъкъ вода ли бѣше, дяволъ да го вземе — да ѝ се не напиешъ, — по цѣлата земя

да търсишъ такава вода, не можешъ намъри. Скоро и котаракътъ излѣзе отъ ямата, клекна надъ една локвичка и лакомо залочи.

— Пий, котараче, пий, че после нѣма, — галѣше го Татунка,

цѣла изподраскана отъ падането.

— Ами нѣма ли да се връщаме на земята?

— Какъ ще се върнемъ, като нѣмаме капка газъ?

Татунчо и Татунка се опжтиха къмъ цепелина съ твърдото решение да го пренесатъ още веднага по-близу до планината. Но когато стигнаха до него, тѣ усѣтиха, че очи-

тѣ имъ се затварятъ за сънъ. Та какъ да не се затварятъ? Ами че тѣ повече отъ двадесетъ часа не сж спали. И, макаръ че слънцето бѣше още високо на небето, тѣ се прострѣха на сухия топълъ пъсчкъ. А когато следъ осемчасовъ укрепителенъ сънъ се събудиха, слън-

